

VII INDUCTIE

De functie $\{(a+b) + (axb)\}$ beschouwd Wijnmalen als *de Inductie tussen a en b*: de som van de 2 getallen, vermeerderd met hun produkt. We geven deze Inductie aan met het teken $\langle a \times b \rangle$.

TABEL 46, Inductie bij Golflengte 1

$$\begin{aligned} 0+1 + 0 \times 1 &= 1 = 1 \times 2 - 1 \\ 1+2 + 1 \times 2 &= 5 = 2 \times 3 - 1 \\ 2+3 + 2 \times 3 &= 11 = 3 \times 4 - 1 \\ 3+4 + 3 \times 4 &= 19 = 4 \times 5 - 1 \\ 4+5 + 4 \times 5 &= 29 = 5 \times 6 - 1 \\ 5+6 + 5 \times 6 &= 41 = 6 \times 7 - 1 \\ 6+7 + 6 \times 7 &= 55 = 7 \times 8 - 1 \\ 7+8 + 7 \times 8 &= 71 = 8 \times 9 - 1 \end{aligned}$$

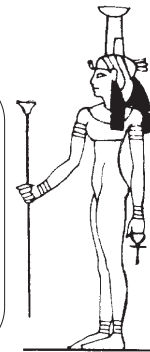
Met andere woorden: $\langle V \times H \rangle$ betreft de 'geboorte' van Osiris.

Noet V \times Noet H
Afb. 13

Isis*

Sjoe V \times Sjoe H
Afb. 14

Nephthys*

TABEL 47, Inductie bij Golflengte 2

$0+2 + 0 \times 2 = 2 \times 1 = 1 \times 3 - 1$	$1+3 + 1 \times 3 = 7 = 2 \times 4 - 1$
$2+4 + 2 \times 4 = 2 \times 7 = 3 \times 5 - 1$	$3+5 + 3 \times 5 = 23 = 4 \times 6 - 1$
$4+6 + 4 \times 6 = 2 \times 17 = 5 \times 7 - 1$	$5+7 + 5 \times 7 = 47 = 6 \times 8 - 1$
$6+8 + 6 \times 8 = 2 \times 31 = 7 \times 9 - 1$	$7+9 + 7 \times 9 = 79 = 8 \times 10 - 1$

2 Isis
'Horus-winkelhaak'¹

Sj.² - 2 = Nephthys²
'Hathor-winkelhaak'

TABEL 48, Inductie bij Golflengte 3

$0+ 3 + 0 \times 3 = 3 \times 1$	$1+ 4 + 1 \times 4 = 9 = 3 \times 4 - 3$	$2+ 5 + 2 \times 5 = 17$
$3+ 6 + 3 \times 6 = 3 \times 9$	$4+ 7 + 4 \times 7 = 39 = 6 \times 7 - 3$	$5+ 8 + 5 \times 8 = 53$
$6+ 9 + 6 \times 9 = 3 \times 23$	$7+10 + 7 \times 10 = 87 = 9 \times 10 - 3$	$8+11 + 8 \times 11 = 107$
$9+12 + 9 \times 12 = 3 \times 43$	$10+13 + 10 \times 13 = 153 = 12 \times 13 - 3$	$11+14 + 11 \times 14 = 179$
↓ 3 Ptah	↓ Anubis (Golflengte 3) - 4	↓ 18 Rd. -1

1 Winkelhaak = Indaling + Weerstand; hier bij Horus- resp. Hathor-driehoeken. Zie ook p. 78.
2 Deze benaming stamt eveneens van Wijnmalen. Uiterlijk vonden we met betrekking tot Nephthys:
• "In de Osiris-legende was ze samen met haar zuster Isis beschermster en bij de wedergeboorte van de dode god hielp ze als vroedvrouw. Ze was de moeder van Anubis en werd de vrouw van Set. Ze speelt een rol in Heliopolis, al is er geen bijzondere cultus van haar bekend. Ze wordt meestal afgebeeld in mensengedaante en met de hiëroglief 'Vorstin van het huis' op het hoofd, een papyrus-stengel met knop en het ank-teken in de handen; zie afb. 14. Evenals Neit beschermt ze de urnen en de graven." Zie Cantecler-01: p. 118.

TABEL 49

Inductie van 2 opeenvolgende Anubi

$1+3 + 1 \times 3 = 7 = \text{An. } 3$
 $3+7 + 3 \times 7 = 31 = \text{An. } 6$
 $7+13 + 7 \times 13 = 111 = \text{An. } 11$
 $13+21 + 13 \times 21 = 307 = \text{An. } 18$
 $21+31 + 21 \times 31 = 713 = \text{An. } 27$
 zodat
 $\langle \text{An.V} \times \text{An.H} \rangle = \text{Anubis } (H^2+2)$

N.B.: hoewel niet verder uitgewerkt, geven de afzonderlijke produkten eveneens Anubi, resp. Osiri.

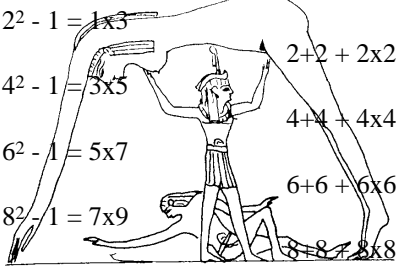
TABEL 50

Inductie van 2 opeenvolgende Osiri

$1+5 + 1 \times 5 = 11 = \text{Os. } 3$
 $5+11 + 5 \times 11 = 71 = \text{Os. } 8$
 $11+19 + 11 \times 19 = 239 = \text{Os. } 15$
 $19+29 + 19 \times 29 = 599 = \text{Os. } 24$
 $29+41 + 29 \times 41 = 1259 = \text{Os. } 35$
 zodat
 $\langle \text{Os.V} \times \text{Os.H} \rangle = \text{Osiris } (H^2-1)$

TABEL 51, Zelfinductie

$1+1 + 1 \times 1 = 3 = 2^2 - 1 = 1 \times 3$
 $3+3 + 3 \times 3 = 15 = 4^2 - 1 = 3 \times 5$
 $5+5 + 5 \times 5 = 35 = 6^2 - 1 = 5 \times 7$
 $7+7 + 7 \times 7 = 63 = 8^2 - 1 = 7 \times 9$
 $2+2 + 2 \times 2 = 8 = 3^2 - 1 = 2 \times 4$
 $4+4 + 4 \times 4 = 24 = 5^2 - 1 = 4 \times 6$
 $6+6 + 6 \times 6 = 48 = 7^2 - 1 = 6 \times 8$
 $8+8 + 8 \times 8 = 80 = 9^2 - 1 = 8 \times 10$
 zodat
 $\langle \text{Sjoe H} \times \text{Sjoe H} \rangle = \text{Noet}^2-1$ en $\langle \text{Noet H} \times \text{Noet H} \rangle = \text{Sjoe}^2-1$
 (Zie ook bij afb. 3, p36)
 'Uiterlijk gesproken' staat hier natuurlijk niets anders dan dat
 $n^2 + 2n = (n+1)^2-1 = n(n+2)$.

Van de vele mogelijkheden vermelden we tenslotte nog die van tabel 52 en 53.

TABEL 52

Inductie met de Eenheid

$1+1 + 1 \times 1 = 3 = 2 \times 1 + 1$
 $2+1 + 2 \times 1 = 5 = 2 \times 2 + 1$
 $3+1 + 3 \times 1 = 7 = 2 \times 3 + 1$
 $4+1 + 4 \times 1 = 9 = 2 \times 4 + 1$
 $5+1 + 5 \times 1 = 11 = 2 \times 5 + 1$
 $6+1 + 6 \times 1 = 13 = 2 \times 6 + 1$
 $7+1 + 7 \times 1 = 15 = 2 \times 7 + 1$
 $8+1 + 8 \times 1 = 17 = 2 \times 8 + 1$

$\langle n \times 1 \rangle = \text{Sj.} = 2n + 1$
 N.B.: overeenkomstige Inducties leveren alle getallen van Golfengte (m+1), vermeerderd met (m-1).

Zoals in andere bewoordingen al wel eens eerder werd opgemerkt:

TABEL 53

de Grote Inductie tussen V en H
Als teken gebruiken we $\langle V \times H \rangle$

$1+2 \times 1 \times 2 = 6 = 6 \times 1 = 6\text{Pot.}1$
 $2+3 \times 2 \times 3 = 30 = 6 \times 5 = 6\text{Pot.}2$
 $3+4 \times 3 \times 4 = 84 = 6 \times 14 = 6\text{Pot.}3$
 $4+5 \times 4 \times 5 = 180 = 6 \times 30 = 6\text{Pot.}4$
 $5+6 \times 5 \times 6 = 330 = 6 \times 55 = 6\text{Pot.}5$
 $6+7 \times 6 \times 7 = 546 = 6 \times 91 = 6\text{Pot.}6$
 $7+8 \times 7 \times 8 = 840 = 6 \times 140 = 6\text{Pot.}7$

$\langle V \times H \rangle = 6\text{Pot.}V$

uiterlijk gezien zijn dit eenvoudige betrekkingen uit de lagere wiskunde die hier, uitsluitend vanuit die hoek gezien slechts het karakter tonen van getallenspelletjes. Of treden mogelijk analogieën op met 'Iets' dat niet anders dan tot het innerlijk leven 'gerekend' kan worden?

Dat is echter niet zomaar te overhandigen, ook niet zomaar te bedenken!

In dat verband nog een 'FRAGMENT':

FRAGMENT 27, d.d. 07-09-63

“Ik zou willen vragen wat de oorzaak kan zijn dat de inductie van getallen een opvallende parallel vertoont met alles wat zich in de natuur aan inductie bezondigt. Want, *waar is het einde?*”

“Dr. W. heeft deze naam gegeven omdat hij ten aanzien van bepaalde functies iets wezenlijks hierin herkende.”

“Is inductie wezenlijk? Of voegt het zich naar alles wat wij tegenkomen als tijdsopenbaring? *Wezenlijk beduidt dat het alleen met de geest te verstaan is en niet zo op de voet te volgen.* Inductie verklaart en verzwijgt veel. Namelijk dat inhoud geen blijvende inhoud is.”

“Inhoud van wat?”

“Van wat zich in diverse inducties presenteert als inhoud. Wanneer wij het vermogen zouden bezitten de werking der inductie, de wezenheid daarvan, te naderen uit een wezenlijke gezichtskring of uit een wezenlijk gezichtsveld, dan zou het ons nader brengen tot het wezen van de getallen-mystiek. *Ik ben bang dat het nu verwatert tot wat in het verstand beredeneerbaar en aantoonbaar is.*

Voor Dr. W. ging het erom om op verantwoorde wijze toonbaar te maken wat getallen meedragen. Wij moeten proberen in het toonbare entree te krijgen. Is er nu een bepaald getal dat voor ons allen opening maakt en entree geeft? Zoals het Zonneteken in de astrologie?

Dat dus handzaam zou zijn voor die wonderlijke weg die het schepsel in die wonderlijke Schepping moet gaan. Waarbij niet naar de buitenkant wordt gekeken en niet met de vlakke hand gehanteerd?

Voor Dr. W. is het een openbaring geweest, waarin hij wortel had geschoten. Daarom vraag ik of er een individueel getal is waarin en waardoor wij eigen wortelzetting in deze mystiek kunnen ervaren, om te voorkomen dat het een loos gebruik wordt van getallen!?”

“Ik heb er nooit aan gedacht dat er zo'n getal zou bestaan, als vergelijking met het

Zonneteken. De manier waarop de vraag gesteld wordt houdt een antwoord open. Het moet dan het getal 43 zijn, *Binding, Gebondenheid*. In verband met bepaalde 'Droomgevingen'¹ werd het herkend als verband houdende met *Offer*. Dit getal moet het antwoord zijn op de vraag. Daarin ligt de garantie dat het niet vanuit een bepaaldheid is genaderd.”

“Offer dan natuurlijk niet bedoeld als gemeenplaats!”

”Natuurlijk niet. Offer meer in verband met binding, gebondenheid.”

“Wat eigenlijk voor de mens de veiligheidsklep is. *En het geënt verlangen naar mystiek* [zie ook FRAGMENT 1, p. 17]. Ik heb zo'n diepe bewondering voor Dr. W. Hij kon zo geroerd zijn door het Mysterie dat openbaring gaf en is doorgelopen als één die zich moest offeren door te zwijgen.

Als een mens die, wanneer hij vanuit het Mysterie door het Symbool wordt aangeraakt, naar de mate van zijn verbondenheid met het Mysterie het bovenmenselijke opbrengt om het veilig te houden in een menselijke behoeding, zonder toch dit Licht te laten verflauwen, zonder 't onder de korenmaat te stellen.

Dr. W. was zeer waakzaam om ermee naar voren te komen. Hij wist zichzelf daarin een discipline op te leggen om een geheel ander entree te geven. Tot de getallen wegvielen, en nadering en hunkering naar het Mysterie, welk offer ook gevraagd zou worden.

Het is natuurlijk erg fijn hier bij elkaar te zijn, maar wij moeten ons dit wel voor ogen houden. 43 bindt, en kon wel eens zó binden dat we er op een gegeven moment geen raad meer mee weten. Het gaat om de innerlijke inhoud van het bij elkaar komen van mensen die het Mysterie over zich heen voelen gaan. Het is lofwaardig, mits dit geen ogenblik uit gedachten gaat!”

¹ Door inleider gebruikte aanduiding voor bepaalde getalendromen van Mej. M. Hofmans. Zie ook hoofdstuk VIII.

FRAGMENT 28, d.d. 07-09-63

“Prof. Weinreb [zie bibliografie deel A] vertelde mij [naar aanleiding van een ontmoeting met Dr. W.] dat hij zich verdiept had in hun verschillende opzet der getallenrubrieken en het bleek dat ze zover van elkaar af waren dat ze elkaar hulpeloos aankeken. [...]

Hij zei tegen mij: "Toch zult u zien dat 't ergens gelijk is." Het is een merkwaardige confrontatie geweest tussen deze 2 mensen [...]. We weten niet hoe het zal lopen. *Er kan nog een derde getallenmystiek komen.*

Rabbijn S. zei, nadat ik hem de interpretatie van een getalendroom had verteld: "Dat is van hoog kaliber, dat komt uit de Kabbala." Ik vroeg hem of hij daar zo

zeker van was. Toen zei hij: "U mag nooit vergeten dat de Kabbala zo'n levend organisme is dat het zich aanpast aan de mens én de super-mens."

Waarop ik hem vroeg: hoe dan de kosmische interpretatie over een bepaalde droom? "Die is voor mij." zei hij toen.

Maar hoe komt het dan dat ik het droom en dat het Dr. Wijnmalens interpretatie en waardebeoordeling van de getallen is? Waar komt die aandacht vandaan?, vroeg ik weer. Rabbijn S.: "Uit de geest van de Kabbala."

U ziet de werking vanuit de Bron waar de symbolen vandaan komen [...]. Dr. W. heeft het altijd verdedigd en veilig gehouden, maar het nooit toegeschreven aan de Kabbala."

We schreven in de Inleiding: "Het is hem [Dr. W.] nooit mogelijk geweest om tot een overdraagbare, op schrift gestelde samenvatting te komen van zijn werk in deze. Dat houdt ongetwijfeld verband met het feit dat deze 'materie' appelleert aan gebieden van het innerlijk leven, waar een mens zich geconfronteerd weet met de ontoereikendheid van een uitsluitend verstandelijke benadering. Want hoezeer wellicht juist dit verstand heeft kunnen dienen bij een bepaalde voorbereiding en uitwerking en hoezeer ook juist op deze gebieden een kritische instelling van node is . . . , hiér wordt ons blijkbaar toch nog een ander 'wachtwoord' gevraagd."

Ook het volgende FRAGMENT geeft daar blijk van:

FRAGMENT 29, d.d. 07-09-63

“Ik voel grote achterstand bij wat hier wordt behandeld. Ik heb het voorgaande bestudeerd. Het gaat niet om getallegoochelerij maar om wat er achter ligt. Ik heb wel een aantal vragen. Heeft een getal een wezen? In eerst instantie?”

“'t Wezen heeft het getal!”

“Maar kan het wel gestalte aannemen?”

“Ja, en voortbrengen!”

“Die in de 1e plaats functie is of heeft!”

“Maar ondergeschikt is aan de wezenswerking.”

“Getallen-neerslagen van inducties, zijn dat energetische of bewustzijns-inducties?”

“De eerste, het zijn energetische inducties, maar er moet wel verklaard worden wat onder energetisch wordt verstaan.”

“Voor mij is het getal 3 het grootste dat ik ken, het belangrijkste. Er zijn 3 componenten. Voor mij zijn dat *leven, energie en bewustwording*. Energie is de vorm waaronder leven zich aan de mens door bewustwording openbaart.”

“In een volkomen evenwicht!”

“Energie is levens-openbaring van het hele tijdruimtelijke gebeuren.”

“Vast!”

“Ik zie de getallen als neerslag van energie-inducties. Naast tijdruimtelijke openbaring krijgen we buiten-tijdruimtelijke openbaring door bewustwording.”

“Door Verbondenheid met het Al-bewustzijn.”

“Het kan ook neerslag zijn van bewustzijns-inductie!”

“Of naar de ene, of naar de andere kant der dualiteit in het tijdruimtelijke.”

<p>“Het is een demonstratie van dualiteit.”</p> <p>“Wat zich in het tijdruimtelijke in deze twee polen openbaart, aanslaande op onze ontvankelijkheid, vult zichzelf aan.</p> <p>Het is een constante aanvullende functie die beide als Nr. 1 hebben. Ook in de Schepping zelf, waardoor een onoverzienbaar evenwicht ontstaat. <i>Wat buiten-tijdruimtelijk is - als Al-bewustzijn - is in de getallen niet als Inductie te beleven</i>; wel als wat in het tijdruimtelijke leven in de getallen neerslaat, en wat de wetmatigheid als werking heeft gedaan in de ontwikkeling van het menselijk ras.</p> <p>Daarom mijn vraag over de Inductiewerking van het getal. Wanneer het getal ons treft betekent 't dat het aanslaat op een van beide uitstortingen die we in het tijdruimtelijke als eigen herkennen.</p> <p>Het ene vult het andere aan waardoor geen grote explosies kunnen komen!</p> <p>Wat is het nu, dat evenwicht houdt tussen deze beide polen in deze geopenbaarde tijdruimtelijkheid?”</p> <p>“Adem en kracht van het Leven zelf!”</p> <p>“Het Leven is in zijn uitdrukkingmogelijkheden ónnavolgbaar en ón-naspeurbaar voor het menselijk vermogen.</p>	<p>Het dekt het Mysterie buiten en ín de mens af en is daardoor de way-out voor de mens in z'n grote gevangenschap, door z'n hoedanigheid, die vanuit het Leven in het Mysterie-in-hem is gelegd.”</p> <p>“Bewustwording, daar ontstaat ordening.”</p> <p>[Hierna volgde een en ander over chaos en ordening.]</p> <p>“Levensritme ordent alles. - Welk getal we ook nemen!” [...]</p> <p>“Bij Inductie onttrekt communicatie zich aan het oog; communicatie moet wel van bijzondere oorsprong zijn.</p> <p>“De ware ontmoeting van mens tot mens is eigenlijk elkaar voorbijgaan waar we denken elkaar te ontmoeten. We gaan voorbij, ook aan de innerlijke ontmoeting. Zo gaat bewustwording voorbij aan beslotenheid die niet dienen kan.</p> <p>Zou het te verwachten zijn dat onze ontmoetingen kunnen worden opgelost in het zien dát we elkaar voorbijzien, met daarbij bewustwording van gedecideerd eigen weg te bewandelen naar 't bepaalde, wat ons geheel en al ontgaat als bepaald.</p> <p>Bewustzijn en bewustwording moeten voeren tot de connectie Al-bewustzijn en gereflecteerd Al-bewustzijn.”</p>
--	---

We zagen in tabel 47, p. 101 dat de inductie van twee opeenvolgende getallen achtereenvolgens de Osiris-getallen geeft;
'Osiris, de Heer van Leven en Dood'.

Het kan ook nog als volgt in beeld gebracht worden:

Natuurlijke getallen	→ 0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	→ enz.
Inductie van de paren	→ 1	5	11	19	29	41	55	71	89		→ Osiris
Toename	→	4	6	8	10	12	14	16	18		→ Noet
Toename	→		2	2	2	2	2	2	2		→ Dualiteit

FRAGMENT 30, d.d. 07-09-63

“Ik zou nog even willen informeren naar de eerder gestelde vraag.”

“Het ging over de inductie, wat betreft z'n openbaring in tijdruimtelijkheid, zijnde een van de vele openbaringen in de tijdruimtelijkheid, maar niet te zien als een wezensopenbaring.”

“Dit laatste kan ik niet thuis brengen.”

“Omdat het zich aan de tijdruimtelijke mens voordoet in een gestalte; wat door iemand neerslag werd genoemd [zie FRAGMENT 29], maar dan als neerslag van dat wat wezen en gestalte aan elkaar verbindt.

Voor die verbinding staan we als schepsel tegenover ons eigen wezen, wat niet intellectueel verstaanbaar kan zijn. *Er moet nog een functie liggen, die zich bij verrassing*

<p><i>meldt. Iets dat als openbaring wordt beleefd en dan bewustzijn wordt. Het is natuurlijk geen magie hoewel de magische werking van symbolen niet onderschat moet worden.</i></p> <p>“Magische werking is veel minder bewust. De functie is er wel, maar de bewustzijnsgraad is zoveel minder.”</p> <p>“Van magie die wij denken te hanteren. De magie echter die ons hanteert, is aangesloten bij primitieve krachten, óf kan verheffend werken uit die krachten.</p> <p>Er ligt toch iets in van behoud.</p> <p>In de ban komen van wat dan ook.</p> <p>Zuigelingsstadium van het biedende en terugwijkende leven.</p> <p>Het werd door iemand zo treffend gezegd: aan het eind is dan misschien 't <i>niet</i>.</p> <p>Niet-zijn is zijnstoestand die niet door ons te benaderen is.</p> <p>Momenten dat hij hoopt, dat 'niet' staat in</p>	<p>plaats van welke verwachting dan ook.</p> <p>Het 'niet' dat alle verwachtingen <i>te niet</i> doet én opheft.</p> <p>Het leven voor de allereerste keer ervaren als Leven.”</p> <p>“Dat is bewustzijn van het tijd-ruimtelijke?”</p> <p>“<i>Het menselijk pogen heeft luttele waarden, het wordt geschonken eindstadium.</i>”</p> <p>“Ik gooide maar een gedachte op.”</p> <p>“Zeer zeker is dit ook een functie van het Leven. Zonder deze ervaring blijft het leven een gesloten boek met 7 zegels.</p> <p>We zijn kinderlijk huiverig om daarin te moeten verzeilen.</p> <p>'Heer van Leven en Dood' is noch 't een, noch 't ander - en in z'n ongrijpbaarheid verwekt hij in het menselijk schepsel de drang de grens over te steken, hoe dan ook, waar dit ook toe leidt; <i>als uiterste manifestatie van dualiteit.</i>”</p>
--	--

Het volgende 'FRAGMENT' heeft zo te zien geen rechtstreekse relatie met het onderwerp 'Inductie'. Toch kwam het temidden daarvan naar voren; het geeft enkele *merk-waardige indicaties.*

<p>FRAGMENT 31, d.d. 07-09-63</p> <p>“De veelheid van getallen, die door ons op zo'n geheel andere wijze wordt gezien dan door Dr. W., wat moet die eigenlijk met ons?”</p> <p>“<i>Misschien is het bedoeld als een afleidingsmanoeuvre, om de werking waar wij het zojuist over hebben gehad meer vrucht te geven. Als tijdruimtelijk verschijnsel; zoals alles in de tijdruimtelijkheid dan afleidingsmanoeuvre is. Het houdt geen stand maar laat voltrekken wat zich voltrekken moet!</i>”</p> <p>“Het is een constante vraag. Ik besef terdege dat het werken met getallen in de 'Droomgevingen'¹ op zichzelf het werk niet is. Het is een onverklaarbare</p>	<p>bezigheid, waar kop noch staart aan zit, maar die ruimte laat voor iets . . .”</p> <p>“Dit geldt voor ieder mens. Er zit kop noch noch staart aan. <i>Een wijze laat het over omdat 't afleidingsmanoeuvre is.</i> Veel belangrijker is de vraag waarom het naar me toe gekomen is.</p> <p>Niet uit privé belang maar wel uit privé betrokkenheid. <i>Het overmeesterlijke is altijd dat wat echt is.</i> Dr. W. zat met de vraag: wat moet ik er mee doen? Zelf had ik m'n eigen werk. Toen kwam u en was het gauw beklonken. Het is de overmeesterlijkheid van de geleide therapie, die ons op een gegeven moment ja deed zeggen. En het is niet alleen zo met de getallen!”</p> <p>“Ik zie de getallen in verband met het heelal.”</p>
---	--

¹ Zie noot 1 p. 108.

“Verbonden met wat zich in de openbaring dan als openbaring laat gelden. Volgens prof. Weinreb heeft het woord dezelfde werking als het getal. Zelf heb ik dit bij Dr. W. ervaren met het getal 71. Als achter al die getallen eenzelfde aangegepenheid zou liggen, dan zou men opbranden.

Gelukkig dekt het zich af als getallen en meer niet. Zoals met alle dingen, of je naar boven kijkt, naar rechts of naar links. We zijn constant opgenomen maar missen de kracht om 'bewust mee te bouwen'.”

“We moeten zoeken aan de grens der evolutie.”

“Grenzen waar we tegenaan gekeken

hebben als begin en einde. *Maya!* Dat is het tijdruimtelijk heelal en het dient om massaal geholpen te worden aan bewustzijnsverwijding - door eerst de rampspeed te moeten voelen van bewustzijns-vernaauwing. Dan komt de hunkering naar 't hoogste Gezag, en wil je in je mensen-verantwoordelijkheid bij mensen verantwoord zijn, door te voelen dat 't nóg intenser, nóg zuiverder kan.

Innerlijke bewustwording gaat uiterlijke bewustwording vooraf. Wanneer attentie komt voor wat voor de voeten komt, dan komt er waakzaamheid voor het Drama en het Gegeven tegelijk.”

Het onvermogen

om onder woorden te brengen waar het bij dit onderwerp

- Inductie, in het algemeen het kwalitatief aspect van getallen en getalsbetrekkingen - in innerlijke zin om gaat, kwam destijds bij verschillende van de aanwezigen tot uitdrukking, in de eerste plaats bij de inleider. Pogingen om een rationele toegang te krijgen konden hier geen verandering in brengen. Alleen het daarbij vrijkomende 'commentaar', bij monde van

Mej. M.Hofmans, was voor de verstaander bij tijd en wijle als

Licht in de Duisternis.

Daarvan geven de volgende 'FRAGMENTEN' een indruk.

FRAGMENT 32 (betreft de 'voorbereiding' van de Getallen-ochtend d.d. 05-10-63).

“Er is eigenlijk geen enkel houvast als voorbereidingsmogelijkheid voor deze getallen-ochtenden - in het vlak waar wij dan zo'n voorbereiding meestal denken te zoeken. Toch: wat zou ik kunnen doen als voorbereiding van *déze*?”

“U kunt het nú doen en u kunt de voorbereiding richten naar een Geheel, waarin de wetmatigheid, waarin álles aan ondergeschikt is; ook de symboliek, het wezen van de symboliek.”

FRAGMENT 33, d.d. 05-10-63

“Als bij Inductie geen '0' betrokken is krijgt men altijd een groter getal, verder van de 1 af. Daarbij is een getal dat voorafgaat aan een Ondeelbare, niet door Inductie te verkrijgen.” [...]

['Grote Inductie' geeft geen Ondeelbare.]

“Ik geloof dat we Inductie nog niet voldoende tot op de bodem hebben bekeken.” [...]

“Is het misschien vergroving om der wille van de geest?”

“Dat Dr. W. er een bepaalde formulering aan gegeven heeft is uiteraard zeer juist, maar hij zal het in origine zeer zeker veel dieper hebben gevoeld. Wij spreken, praten, geven symbolen, maar er ligt iets heel anders op de achtergrond. Ik wilde daar gaarne antwoord op hebben.”

“Ja, maar de achtergrond is altijd de Geest.”

<p>“Natuurlijk.” [...] “Wanneer we het hier dan zo over eens zijn, dan zullen we toch moeilijk kunnen zeggen: ja, maar die achtergrond wil ik hebben. Want die achtergrond heeft óns!” “Ik denk dat met de vraag bedoeld wordt : een realiseerbare aanduiding, waarvoor ieder mens natuurlijk zijn bepaalde achtergrond heeft. Anders zou de hele getallen-mystiek veel te eenzijdig gericht zijn - indien hij maar voor één bepaalde ontvankelijkheid zou gelden. Hij moet, als het erop aan komt, alles omvatten.</p>	<p>Nu is het merkwaardige van onze achtergrond juist <i>uniekheid</i>. <i>En als een getallen-mystiek zó in staat is om ieders uniekheid als 't ware te behoeden, te beschermen in z'n opgang, dan is hij alleszins de moeite waard om tot ons te nemen, met alles wat we er dan niet van kunnen begrijpen of terzijde wensen te stellen.</i> Ik denk - nog sterker - dat we 't op onze weg tegen móeten komen! Zoals we ook op onze weg tegen moeten komen de volkomenheid van Jezus - op onze weg naar God. Niet als persoon, maar als een <i>Volkomenheid</i>.”</p>
---	--

<p>FRAGMENT 34, d.d. 05-10-63</p> <p>“Wanneer wij zien dat door Inductie van getallen altijd een groter getal wordt verkregen dan voel je er een analogie in, namelijk het beeld van het zaad; het kleine zaadje dat tot een grote boom is geworden.”</p> <p>“Maar dan natuurlijk dat het als zaad een bijna monsterachtige vergroving ondergaat, nietwaar?”</p> <p>“Waar Dr. W. zelf een voorbeeld van was. Want hij begon met één ding en het heeft een ongelofelijke omvang genomen.”</p> <p>“Maar daarmee heeft de vraagsteller [zie FRAGMENT 33] nog geen antwoord op zijn vraag gekregen. En ik heb het brevet van onvermogen inmiddels al uit mijn zak gehaald en u laten zien dat ik daar geen antwoord op kan geven.”</p> <p>“Maar bent u het niet ermee eens dat dit een vergroving is? Door de geest zelf - van wat in deze mystiek beweegt en leeft! En noodzakelijk is om de uiterlijke aandacht van ons toe te spreken in een taal die we dan onmiddellijk als een soort van tegemoetkoming in ons kunnen opnemen. Want wát beweegt nu de Inductie? Geen getal! Ook geen aantrekking naar een ander getal. Dan komt het er uit voort. Je zou bijna zeggen: je ziet het in de loop van de sterren net zo, nietwaar, de middelpunt-</p>	<p>vliedende kracht, de aantrekkingskracht, de afstotende kracht die de zaak in evenwicht houdt.</p> <p>Maar wát beweegt nu deze krachten? Ik geloof dat de vraagsteller dit bedoelt. Ik denk dat we dit alleen kunnen benaderen vanuit onze eigen geestelijke verwantschap met wat zich presenteert op een moment in een getal, in een mens, in een verschijning, in omstandigheden. <i>En dan is het wonder dat het dan te herleiden is - wát een mens ook overkomt - tot een nuchter getal.</i> Kunt u het volgen?”</p> <p>“Is vergroving hier zodanig bedoeld dat iedere vormgeving een vergroving is?”</p> <p>“Ja, op die lijn ligt het zeker. Verstoffelijking!” [...]</p> <p>“<i>Nu is het willen begrijpen van deze soort van openbaringen een moeilijk iets,</i> want enerzijds zou je zeggen: als het zó hoog is, waarom kan ik het dan niet begrijpen? En anderzijds zou je zeggen, dat wat met begrip te tekenen is, op te nemen is, dat dat géén steek houdt in de hogere regionen, waar geen taal meer wordt gesproken. En waar de cijfers misschien nog een uitermate subtiele functie hebben.”</p> <p>“Want wat wij als cijfer beschouwen is toch eigenlijk maar een poging tot aanduiding van het getal.”</p> <p>“Andersom! <i>Het getal is een poging tot aanduiding van wat zich beweegt áchter</i></p>
---	--

het getal en in óns. Het is een staaltje, zou men zeggen, van *de allerhoogste levenskunst*, dat iemand dit in rubrieken van getallen heeft herleid. Dat is zó iets ontzaglijks!”

“Voert het ons niet langzaam in een ander schouwen; is dat ook niet wat hier aan de orde is.”

“Vast en zeker!”

“Ik geloof dat wij hier, willen wij iets bereiken, toch op een bepaalde wijze een systeem zullen moeten gaan volgen. Ik voel namelijk dat Dr. W. op een hoogte stond die wij zo maar niet kunnen begrijpen [...]. We zullen dus langzaam deze hele wetenschap moeten trachten op te bouwen - ook in begrippen - willen wij komen tot dezelfde bewustwording als die van Dr. W.

We kunnen hiertoe twee systemen volgen, we kunnen het systematisch doen en we kunnen het intuïtief doen. De tweede methode is wel erg speculatief en geeft voor sommigen misschien succes, maar niet voor allen; terwijl de eerste methode - die ook de echte menselijke methode is - meer kans op succes geeft. We zullen 't hier misschien dáárvan moeten hebben.”

“Ja, als we 't nu eens zo zagen, dat we met z'n allen in het schuitje zijn gestapt en dobberen op de oceaan. En dat we al dobberende op de oceaan, met bijna vergaan en weer verder door dobberen, tot ontdekking en conclusie komen, dat de oceaan ons draagt - *door alles heen*. En die conclusie is eigenlijk een ontzaglijke verlossing van willen begrijpen. Want we moeten natuurlijk wel weten hoe we 't roer van het schuitje een beetje - een beetje - in de hand houden, maar als de golven hoog oplaaien, dan houden we niet veel! Dan gaan we sprongen maken die we vóór die tijd vast niet uitgestippeld hadden - en die ons redden kunnen. Dat zou ik willen noemen: *het intuïtieve vermogen*.”

“Dr. W. zélf - wanneer hij hierover sprak

en uitleg gaf - begon met uit te gaan van de betekenis die hij gaf aan bepaalde getallen, zoals zijn hele systeem daar ook op is gebaseerd. Ik geloof dat we ons niet moeten verdiepen in het waarom en het hoe hiervan, van hoe hij er toe is gekomen. Ik zou dit niet als een dogma willen vaststellen.”

“Ja, maar dát brengt maar wat teweeg bij ons!”

“Ja, maar dat we dat aannemen; dat is zo en daarover is nauwelijks discussie mogelijk. Maar wanneer hij aan leken er iets over wilde vertellen en de schoonheid ervan wilde belichten, dan zei hij eerst: kijk, die en die betekenis ken ik aan de getallen toe, en bij deze groepering en bij die gewone wiskundige bewerking, [...], krijg ik er esoterisch dát uit - en dit kan ik zó lezen. En dan kwamen er fantastisch mooie dingen te voorschijn.”

“Dus dat was eigenlijk Dr. W.'s eigen reactie op zijn formulering van wat hem niet als getal is overkomen, maar als wezen, nietwaar?”

En als wezen ondergaan wij nu ook die werking van deze getallen. De een als een groot vraagteken, de ander als een getrokkenheid er naar toe en weer een ander als plotseling licht krijgend op een ganse situatie in zijn innerlijke gaan.”

“Ik heb toch een bezwaar, wij hebben niet de voorvorming die Dr. W. heeft gehad.”

“Ja, maar dat probeert de inleider nu aldoor.”

“Goed, maar hij zegt: 'Ik kan niet verder.'”

“U vraagt mij een verstandelijke en wetenschappelijke, toonbare definitie van wat Dr. W. onder *Inductie* heeft verstaan, in het verband van de getallenmystiek. Zeker, dan toon ik mijn brevet van onvermogen.

Dit mag echter niet geïnterpreteerd worden als 'niet verder kunnen gaan'. Daar heb ik geen enkele twijfel over, al zal dit van te voren niet inhouden dat ik weet 'hoe'. Uw behoefte om wat dan als getallenmystiek en als inleiding daarop

naar voren wordt gebracht te onderwerpen aan bepaalde criteria van systematiek en didactiek, brengt het geheel snel in een uitsluitend verstandelijk vlak. We kunnen de grootste bewondering hebben voor het vermogen dat wij aanduiden met het woord 'verstand'. Maar het is ontoereikend als instrument om innerlijk wat - zoals we dat zo uitdrukken - te be-grijpen, te

grijpen [omvatten] als innerlijke waarde.”
 “Wanneer het getal een symbool is, dan heeft het natuurlijk een werking. Ik zeg als het getal een symbool is. Want de werking van symbolen moeten we niet onderschatten. En ook niet overschatten.”

“Het gaat uiteindelijk om de bewustwording.”
 “Ja, precies. En hoe bewerkt zich dat nu?”

FRAGMENT 35, d.d. 05-10-63

“Kunnen wij ooit een 'waarom' beantwoorden?”

“[...] daar hebben we 't nu aldoor over, dat is juist [dat] datgene wat het allersubtielste en het echte wezensmoeilijke is, door ons niet is te beantwoorden, omdat we er geen begrip van kunnen hebben. Het begrip zal altijd mank gaan. Wanneer Dr. W. heeft gezegd, zoals iemand opmerkte: 'het getal betekent dit of dat voor mij' - 'voor mij' - en de esoterische betekenis is dit of dat, dan heb ik met Dr. W. een diepe ontroering en opgang beleefd, zonder dat hij mij nog het getal had uitgelegd, want daar had ik nu juist helemaal geen feeling voor. Begrijpt u?”

Maar door wat voor hém levend was - en wat waarschijnlijk voor mij ook levend was - ontstond er een heen-en-weer zien en begrijpen, waardoor iets zeer wezenlijks tussen ons plaats had.”

“Ja . . . Maar wat u kunt kunnen wij nog niet.”

“Ja, en dat is dan voor mij het meest wezenlijke.”

“Ja maar daar gaat het juist om.”

“Ja maar dat hebben we allemaal! [...]”

“Nee, dat kunnen we niet allemaal, . . . en wat Dr. W. kon kunnen wij ook nog niet. Dat is net wat ik zo straks beweerde. Ik vind het een ontzettend moeilijke geschiedenis. En ik ben er niet van overtuigd dat ik dat zó maar kan bemeesteren.

“Nee, natuurlijk niet.”

“Allemaal hebben wij eigen transformaties en instellingen, de een heeft weer een heel ander pad nodig dan de ander [...]. Wij zullen nog paden moeten lopen die u allang gelopen heeft.”

“Prof. Weinreb, die dan op deze wijze bezig is - ook zo'n volle 17 jaren, geloof ik - bedoelde zijn boek¹ als een ontgrenzing maar hij kwam constant een begrenzing tegen. Die heeft hij zelf gemaakt door er over te schrijven. En dat is een vreselijke gewaarwording.”

“Wij zeiden [destijds tegen Dr. W.]: geef nu toch eens een boek! . . . Kon 't niet.”

“Begrijpt u het? Ja, maar ik voel wel waar men hier naar toe wil. En trouwens, het is mij doorgegeven: *"het zal in een boekvorm verschijnen."* Nu hangt nog af hoe of wat. Maar ik begrijp wel dat we daar niet - ja - voorzichtig genoeg mee kunnen zijn; en wie het zal doen dat weet ik toch allemaal niet. Maar nu is het heel merkwaardig dat, terwijl we zo met het werk van Dr. W. bezig waren, deze prof. Weinreb komt, die hier dan zeer zeker ook wel wat van afweet en tot zeer, zeer bijzondere ervaringen is gekomen. Nu is zijn boek bij de drukker en nu zegt hij: wat ben ik begonnen! En er is niemand die dat zo sterk als een grote smartelijkheid ervaart, als deze levende computer van zijn eigen werk. Want door de computer wordt dit begrensd, en dat is vreselijk.

En als je dat nu nog zelf doet, nu goed, dan sta je er voor, maar als je daar opeens te

1 Zie bibliografie onder Weinreb-01.

horen krijgt - zoals ik het te horen kreeg in een droom - *'hier moet verder op door gegaan worden, en wie er bij komt, komt er dan maar bij en wie er af valt, valt er dan maar af - maar dit moet in een boekvorm verschijnen!'* Dat is mij doorgegeven." [...]

"Maar hoe kan dat nu. Hoe kan je iets vorm geven wat geen vorm heeft?"

"Daar hebt u 't nu. Wanneer wij overgaan naar de dichtkunst, nietwaar, waar de woorden in een gedicht een soms onbeschrijflijke diepte kunnen aanraken; dan is deze man met recht een gebruiker van het woord dat hem verantwoordt. Vraag niet wat hem in beweging heeft gebracht, waardoor hij dat in zo'n vernauwing naar voren kan brengen.

En dus hoe of wat weet ik ook niet. Maar ik wil hier toch met grote nadruk zeggen dat deze prof. Weinreb, die daar toch maar een jaar of zeventien aan heeft gewerkt, duizenden vellen vol heeft geschreven, en daaruit met kennis van zaken en grote gevoeligheid voor zijn eigen werk een begrenzing heeft gemaakt, dat hij zo af en toe denkt: waar ben ik beland! Ja, dat wilde ik vooral zeggen!"

"Maar waarom heeft prof. Weinreb dat geschreven?"

"Ja, daar hebben we 't nu. Omdat hij - het is jammer dat hij er niet bij is want het is vervelend om te praten over iemand als hij er niet bij is - maar omdat prof. Weinreb, zoals hij mij heeft gezegd, een verblindheid zag in het lezen van het Oude Testament, waar hij een verbondenheid ontdekte tussen getal en Hebreeuwse woorden. En hij gedacht heeft dit niet onder zich te mogen houden.

Nu kunnen we natuurlijk voor het Oude Testament onze neus wel optrekken, maar dat is voor deze man zeker niet zo, begrijpt u. Hij heeft dit dus als een heilige plicht op zich genomen omdat hij constant voor deze verbondenheden stond, die zijn hersenen niet hadden uitgedacht, maar die er zijn, die er waren en die hij ontdekte. Dus precies

andersom als bij Dr. W., die in één moment wist wat nu voor ons stukje bij beetje als een onaantastbaar sluitend geheel naar voren wordt gebracht.

Het is ook een merkwaardig feit dat prof. Weinreb nu tegelijk komt; *dit kousje is nog niet af*. We hebben maar even af te wachten en ons best te doen om de dingen zo in de loop der tijd met een zekere devootheid te naderen, al was het alleen maar om wat deze twee mensen in hun eentje hebben afgeworsteld en geplouerd om het tot een aanvaardbaar geheel te maken, waarvan we hopen dat de mensheid er iets mee zal kunnen doen.

Wat met hen is gebeurd werd tot een handzaamheid; als een Mysterieswerking, die zij bovenal als de kern van het menselijk bestaan hebben gevoeld."

"Prof. Weinreb stond toch op een geheel ander plan dan Dr. W.? Het is meer gewoon intellectueel bedacht wat hij heeft bedacht"

"Ja, maar zo is het niet bedoeld. Hij heeft gezien dat die waarden er waren, begrijpt u? En hij is, omdat hij die waarden tegen is gekomen - je zou bijna zeggen - manhaftig het pad op gegaan, nietwaar? Duizenden, duizenden en duizenden getallen. En als er één ergens niet was waar hij behoorde te zijn, dan viel alles. Zo is het trouwens ook met de rubrieken der getallen van Dr. W. Dan zou alles vallen." [...]

"Ik begreep zijn gevoelens van dat hij het niet helemaal goed had gedaan . . ."

"Nee, daar kan hij niets aan doen; omdat hij precies een grens heeft getrokken, waar hij hoopte dat grenzen open zouden gaan. Begrijpt u?"

"Zou ik een kleine toevoeging mogen geven over het werk van prof. Weinreb? Het is niet zo dat hij een ontdekking heeft gedaan dat bepaalde waarden in die getallen zaten, maar hij vond - wat trouwens niet zijn ontdekking was maar een ontdekking al van eeuwen geleden - dat het letterteken tegelijkertijd getal is.

<p>Wanneer men de aleph schrijft, dan schrijft men 1. En daar zit als het ware het karakteristieke in van wat Weinreb heeft gevonden. Weinreb gaat trouwens nog verder [...] namelijk hierop dat het getal er eerder is geweest dan de lettertekens.¹ Dat men dus, een teken schrijvende, niet de letters schreef maar getallen.”</p> <p>“Maar toch niet als voorloper van het letterteken?”</p> <p>“Als voorloper van het letterteken! En dat is juist het merkwaardige.”</p> <p>“Zou het niet inhouden dat de woorden en</p>	<p>de lettertekens vervallen en wij in cijfers gaan spreken?”</p> <p>“Dat zou er in zitten. Het is dus als we teruggaan van de veelheid naar de eenheid, dat we het letterteken loslaten en tot het getal komen.”</p> <p>“Dus andersom!”</p> <p>“Ja, dat is wat ik bedoel. Dat is Weinrebs betekenis.”</p> <p>1 Dit doet denken aan zowel mededelingen van Rudolf Steiner als aan mededelingen van Frau Hauffe; zie onder 1.03, p. 19, 4e alinea, resp. 1.04, p. 21, 4e alinea.</p>
---	---

<p>FRAGMENT 36, d.d. 05-10-63</p> <p>“Er is hier altijd naar voren gebracht dat dáár waar eigenlijk het redeneren ophoudt, een dusdanige werking is, zo, dat hoewel het niet te begrijpen en te herleiden is in gedachten, wij hier toch mee voortgaan. Dat hebben we van het begin af aan niet alleen gevoeld, maar goed geweten.” [...]</p> <p>“Het is eigenlijk een wonder dat je zegt: we komen zaterdagochtend om 10 uur bij elkaar, want we gaan . . . ! [...]. Maar waar komt dat nu vandaan - dat we 't wél doen?” [...]</p> <p>“Dr. W. had er voldoende aan wanneer u het gehele bord met getallen volschreef. Dan las hij 't zoals iemand die muziek leest, want dat leefde voor hem; het was dus <i>een soort esoterisch steno</i> voor hem [...]. Maar wij kunnen dat niet. En dan moet u toch . . .”</p> <p>“Omdat het bij voorkeur in een hoek werd gedrukt als de cijfertjes, de cijfertjes, de cijfertjes. Terwijl Dr. W. zich nooit om een cijfer had bekommerd. Maar - daar hebt u 't nu - om het leven wat er achter staat en om wat er mee gedaan kan worden in de gaan-pas van goed-denken, verkeerd-denken, nodeloos denken, dat vooral en vooral meeslepend denken. En dat is een raar ding. Wanneer een doodgewoon ding ons te pakken gaat krijgen om over te denken, dan kunnen we heel raar belanden. Omdat ergens te kunnen denken ophoudt - daar, waar de oer-werking zich in werking heeft</p>	<p>gezet. En dat is 't bezwarende ervan [...]. Maar wanneer enkele mensen er toe in staat zijn gebleken om - we weten niet door welke leiding - te komen tot een beweeglijkheid die eigenlijk indicatie is van oer-werking, nu, dan is het heel bijzonder. Heel bijzonder!</p> <p>En dan komt de formering of de formulering van wat ons aangrijpt en onze hersenen in beweging zet zeker niet op de laatste plaats. Maar ook niet op de eerste plaats. <i>Het grote geheim van het leven is dat we de dingen op de plaats zetten waar ze behoren. En wanneer we nu ergens blind en doof zijn voor waar de oer-werking zich openbaart, dan moeten wij niet met een denkprodukt aankomen, maar dan hebben wij af te wachten. Dat zij ons mensen genoeg.</i>”</p> <p>“Maar dat denkprodukt is wel degelijk tegelijkertijd informatie-produkt.”</p> <p>“Ja, maar luistert u nu goed naar wat ik zeg: ik verwerp het denken beslist niet, maar ik verheerlijk het ook niet. Begrijpt u? Je moet deze dingen - wanneer wij hier zuiver tegenover willen staan - datgene geven wat het voor ons persoonlijk als waarde vertegenwoordigt. En dat hebben we hoog te houden, nietwaar? Maar we kunnen het niet opdringen in de zin van: hier is 't nu!”</p> <p>“Ik ben het volkomen met u eens. [...] Kijk, u hebt daar een denkprodukt. Ik wil gaarne een analogie maken. Wij</p>
---	---

hebben een periode gekend dat men placht te zeggen, dit is maar stof. Gij zijt uit stof en tot stof zult gij wederkeren. En de stof als zodanig werd gehouden in een soort van minderwaardigheid.

In onze eeuw is gebleken dat die stof als zodanig niet bestaat, dat zij een vorm van energie is, [...].” [...]

“Wij hebben ten opzichte van onze voorvaders van een paar duizend jaar geleden een enorme evolutie doorgemaakt. [...].” [...]

“Maar als we aannemen wat zojuist gezegd werd, [...] dan zien we dat de conclusie dat stof stof was nú luidt dat stof géén stof is. Dat is heel wat anders.

Dit is een geweldige les. En we mogen hier geen punt achter zetten door te zeggen: 't is zó. Maar we moeten ons openhouden voor een mogelijkheid die evolutionair met ons aan de gang is, waardoor er plotselinge openheid, ontvankelijkheid de mensheid *geschonken* kan worden om verder te treden.

De bestaande begrippen omtrent stof van dit ogenblik zullen moeten wijken voor de erkenning dat het denken niet toereikend is voor de uitdrukking die deze oerstof met zich meedraagt. En daarom zei ik straks; we moeten 't niet verwerpen - als we 't maar op zijn plaats zetten in alle eerlijkheid. Want daar gaat het toch om, nietwaar? Dat is toch onze enige trouwe waardemeter in alles. Om het in alle eerlijkheid de plaats te geven die het toekomt - maar alles met een vraagteken! We kunnen ons heus niet op een standpunt stellen van: zó is 't!”

“Trouwens, wat heeft de evolutie zover gebracht?”

“Ja, en dat is wat ik bedoel, de oer-werking in de stof. Die zal voor ons de meest volkomen zich-oplossende raadsels brengen, niet waar? Want dat zit er in. Dat is nog het wonderlijke ervan. Want dóór ons heen - en of we dat nu onder de tafel willen stoppen, dat geeft niets - dóór ons heen, óm ons heen, ondanks ons, voltrekt zich deze oer-stof in zijn kwaliteiten, maar niet in de kwaliteiten die het denken eraan hecht.

Want het denken constateert wanneer dit zich openbaart, niet eerder. Dan ís het er, dan wordt het ons geschonken. Wanneer we dit op deze wijze in werkelijke devootheid en werkelijke eerbied naderen, dan gebeurt er wel eens wat met ons; dat zien we aan Dr. W., nietwaar? En hij is het niet alleen, maar 't zijn er zo velen. *Wanneer iemand in grote zuiverheid, achter alles wat hij vindt hét vraagteken plaatst, dan opent zich weer een verdere oplossing.*” [...]

“Het denken is ons natuurlijk ontzaglijk dienstbaar. Alleen, wanneer het 't uur van de dood is, dan kunnen wij wel denken: wanneer wij nu dít nog nemen en dát nog nemen, en dát erbij . . . dan móeten we blijven leven! Nee, dan gaan we toch - wat we noemen - dood. Dan zien we dat die hele reportage van alle dingen die het denken in een vorm brengt, wel een grote aanvaardbaarheid voor ons heeft, doch dat alles heeft te wijken voor wat de geest aangeeft als 'God'.” [...]

“ . . . we kunnen überhaupt maar contact met elkaar hebben . . . door tegen elkaar te praten; 't is de enige manier die ons is gegeven, en we kunnen zelf ook contact hebben met dat hoge - ja - als we alleen zijn, in ons binnenste, daar hebben wij eigenlijk het hoogste contact, dan ontvangen wij dat. En dat is een kwestie die zuiver individueel is en die niemand in het menselijke vlak ons eigenlijk zo kan geven als we dat soms in de geest geschonken krijgen. Maar dat is een geheel ander proces . . . ”

“Ja, maar ook dat zullen wij met een vraagteken moeten zetten. We zullen met een vraagteken hebben te zetten óf het niet mogelijk is dat we door wie of wat dan ook, een verheffing kunnen ondergaan, waarin wij elkaar in de geest kunnen ontmoeten. Want dat hopen we toch in ons samengaan met elkaar, niet waar? We hopen toch in alle ernst, ook als we jaren met elkaar omgaan, dat we elkaar niet alleen in het vlees ontmoeten. Dus waar

komt die hoop uit voort? Dat zal een van de informaties zijn die de geest geeft aan onze ziel. Dus ook hier zullen we een vraagteken achter moeten zetten.”

“Ja, maar wat ik bedoel dat is van die orde dat we er géén vraagteken achter moeten zetten; dat het een zekerheid wordt”

“Ja, maar wanneer u dát erkent, wat u zojuist zegt: dat een mens dit alleen in z'n binnenste kan beleven. Maar ik zeg: daar zet ik ook een vraagteken. De verschijning - en dat zien we toch zo in de wereld - de verschijning van één mens, die de moed heeft om nee te zeggen waar ze allemaal ja zeggen; u moet eens zien wat een kettingreacties dat teweeg brengt! Oneindig.

Want het zijn de kettingreacties waar ons denken in verzeilen kan alsof het een originele waarneming is - wat helemaal niet zo is. Want terugdenken van een gedachte haalt ons uit onze levensconcentratie en werpt ons in een onbeschrijflijke wrong van wat gedacht ís, en wat nog kán worden gedacht en wat op het ogenblik als denken attractie voor ons heeft.”

“Toen vorig jaar nog een enkele keer de mogelijkheid bestond om met Dr. W. over getallen-symboliek te spreken - wat dan inhield dat h́j sprak, zo goed en zo kwaad als dat nog ging - toen zei hij op een keer, bezig over iets dat al zo vaak naar voren was gekomen: *'Het is zaak om steeds opnieuw het wonder erin te beleven.'* Daarmee aangevende dat het niet ging om die buitenmantel, hoe die zich dan ook aan ons presenteert.”

“Hij zal dit zeker niet gezegd hebben wanneer hij niet ergens een mogelijkheid zag van dat het mogelijk was.” [...]

“Als we bij dit *'bezig zijn met getallen'* zouden kunnen zeggen *'dat het ons treft'* - in het midden latende wat we daar dan wel mee willen zeggen - dan is dat heel iets anders dan wanneer we er mee bezig zijn 'op jacht naar verstandelijke resultaten'.”

“Dit zijn natuurlijk wel twee uitersten die

u noemt, nietwaar? Ik bedoel, een mens kan toch vanuit een innerlijke informatie - van de geest zou ik bijna zeggen - hier naar toe gaan, zonder 't nu speciaal in een van deze twee uitersten te willen beleven?”

“Het heeft zich voor mij vele malen aangediend als een mengeling ervan. Dan eens heeft het ene de overhand, zonder dat ik dat in de hand heb, en dan ineens bespeur je jezelf in een verzanding, die ook uitermate vermoeit. Terwijl het getroffen zijn en het er in opgenomen zijn en er ruimte in beleven - die als het ware omvat, opheft - voor het woord vermoeidheid misschien zelfs geen plaats laat.”

“Daar zegt u er wel een goed woord bij, want ik denk wel dat niemand van ons zo bezig is met deze getallen als juist u. We zouden dit natuurlijk allemaal moeten ondervinden wanneer wij ons er in seriusheid mee bezig wilden houden, en dan heeft het ook reden om hier te komen.

Dan is het niet alleen: we horen die ochtend wel voldoende om weer voordeel te hebben voor ons innerlijk, op de een of andere wijze; maar we hebben eigenlijk pas recht van spreken wanneer we ons er net als inleider [...] mee bezig houden. Dan is dat heel wat anders dan dat wij hier toegediend krijgen, wat soms heel moeilijk in een vorm is weer te geven, maar wat toch verschenen is door het bezig zijn met de getallen. En wat dan niet zo eenvoudig voor ons allemaal verteerbaar kan worden gemaakt.”

“Maar hoe moeten we dan beginnen? Wanneer we dat uitgangspunt [de denominatie, zie hoofdstuk IV] niet zelf kunnen beleven en ontvangen?

“Ja, maar dat begin is juist wat ik bedoel: dat wij door een informatie van de geest ja zeggen en ermee bezig zijn, waardoor het zijn werking op ons heeft; óf dat we zeggen, wat zal ik nu hierin zitten beunhazen, nietwaar? Hoewel ik deze ochtenden vooral niet als zodanig wil betitelen, begrijpt u? Maar het geeft toch een zekere mate van beperking in ons oordeel.”

“Ja, maar ik geloof - is dat niet een veel te grote eis die u stelt, dat wij - die wij onszelf moeten stellen?”

“Nee, die stel ik ook niet, die stellen de cijfers! Dus daar staan we dan mee, en laten we nu maar eens eerlijk zeggen: wat zegt het ons allemaal? Welnu dat weet ieder voor zichzelf, maar er zal toch grotendeels achter zitten dat we er zeer, zeer weinig mee bezig geweest zijn. En dat is natuurlijk helemaal niet alleen met de cijfers het geval; dat geldt ook voor de kunst, voor de wetenschap; en dat geldt voor alles en alles. Wanneer wij er niet serieus mee bezig zijn: wat willen we dan, dat het zich voor ons opent?”

“Maar toch kun je door het aanschouwen van een kunstwerk - hoewel je het zelf niet zou kunnen maken - gegrepen en verheven worden, en dat voel ik dat ik op deze ochtenden krijg. Terwijl ik er verder helemaal niets aan doe en ik er niet in kan duiken, maar dat . . .”

“Als u zou zien dat de boel hier verkeerd uit elkaar werd gerafeld en tot nul gereduceerd zou worden, dan geloof ik toch wel dat u zou zeggen: daar is 't me nu toch te dierbaar voor. Niet alleen ter wille van [...] Dr. W., maar om 't ontzaglijke wat er achter zit; waar wij eigenlijk in geen enkel opzicht van terug hebben.”

“ [Verkort] Maar mogen we de betekenis van die getallen niet aannemen en het dan op ons in laten werken? Of zouden we dan moeten zeggen: je neemt maar wat aan wat een ander heeft gezegd? En dit is met de godsdiensten eigenlijk ook het geval. Toch hebben die een goede werking . . .”

“Dat kán juist niet!”

“Nee, maar dan kunnen wij er misschien ook niet mee werken!”

“Ja, maar luistert u eens even. Ik bedoel dit: werken is nog wat anders dan er mee bezig zijn om op ons in te laten werken wat dit betekent. Dat is heel wat anders, begrijpt u wel. Wanneer dus hier de door Dr. W. gegeven interpretatie van zijn

getallen en zijn rubrieken neergeschreven wordt, dan hebben we allemaal af te wachten hoe dat bij ons responsie wekt. Want Dr. W. heeft er nooit een recept bij gegeven.”

“Jawel, hij heeft een inleiding geschreven.”

“Dat wil zeggen met het voorbehoud dat er een entree moet zijn van een gewilligheid van luisteren en nog eens luisteren. Dát was er bij.”

“Dat was alleen het grote struikelblok, [...] dan liet hij dat zien en dan zei je: dat is nu allemaal wel prachtig maar waarom zet je die 5 daar, waarom betekent die 7 dát? Dan zei hij: ja, waarom! [...] Dan was het afgelopen. Dat is juist het ontzettend moeilijke.”

“Toch geloof ik dat we die dingen teveel van één kant zien. En dat er misschien nog 10, 12 mogelijkheden zijn, die opeens een aanspraak op ons kunnen maken, die al het andere eigenlijk als vanzelfsprekend gebruiken.

't Is eigenlijk een niveau. Een niveau-bestijging, waarop zich alles op zo'n niveau ineens voor ons opent.”

“Ja, je zou het gewoon zo moeten zien dat de cijfers een symbool zijn van bepaalde dingen en dat in die symbolen de inleider hier met ons kan spreken op dit bord - en dan geeft het ons wat. Dan moeten we niet zeggen: nu moeten we aannemen dat de 7 dit is en de 9 dát; nee, dan voelen we 't, dan zien we 't nietwaar?”

“Het ligt buiten de voorstelling - geloof ik - zoals u die nu ziet. Toen ik in 1950 voor het eerst bij Dr. W. kwam toen is hij bepaaldelijk niet begonnen met het geven van de 'betekenissen', zoals hij die dan zogenaamd heeft toegekend aan bepaalde getallen. Waar hij mee begon dat waren woorden als *Noet*-getallen, *Sjoe*-getallen, even en oneven, en een begrip als 'Inwikkeling', waardoor die rubrieken naar voren komen als 'Radialen' en 'Energalen'. Dáár is hij mee begonnen.

Met daartussen zijn 'eigenaardigheden', zoals hij die dan noemde: 'Kijk eens, eigenaardig'. En dan liet hij alleen maar de algebraïsche eigenschap zien. Maar hij kon 'eigenaardig' zeggen, omdat het hem trof en wat dan in dit treffen besloten lag, dat was niet voor woorden overdrachtelijk.

Pas daarna is hij naar voren gekomen - bij mij althans - met die 'betekenissen' van ondeelbare getallen. En ik heb er niets hinderlijks in ervaren, want het heeft mij namelijk behoed voor de vraag: moet ik het nu aannemen of niet? Die vraag bleef als het ware links liggen. De - laten we 't noemen 'instructie', maar wel tussen aanhalingstekens - die hij gaf voordien *en bovenal zijn aanwezigheid*, daarin was het blijkbaar mogelijk om óók getroffen te worden door iets. Door iets wat een, nu ja, in cijfers uitgedrukt een algebraïsche eigenschap van getallen was, die in het vlak van de middelbare school thuishoorde en daar nóóit naar voren wordt gebracht als iets wat ons innerlijk in verwondering zou brengen. Toch is dat mogelijk. Niet door er op een speciale manier voor te gaan zitten, maar 't gebeurt of 't gebeurt niet. En in die verwondering geloof ik dat er een bereidheid is om eens in te gaan op de 'betekenis' zoals hij die aan de getallen toekende.

Want door het ingaan daarin merk je er ook wat van. Want niets ter wereld - en hij zou geloof ik de eerste zijn geweest om dat zo te zeggen - niets ter wereld en niemand is in staat om deze getallen-symboliek te rechtvaardigen in een vlak zoals wij dat dan rechtvaardigen noemen, als alleen de eigen innerlijke ervaring. [...] De weigering resp. onmacht van Dr. W. om dit wat hem zo heilig was te boek te stellen, houdt geloof ik zo nauw verband met het Vraagteken dat hij niet wenste te vervangen door een uitroep-teken. Omdat dit voor hem direct het signaal zou zijn geweest van een

afgeslotenheid. [...]

Als zelfs het leven, zoals wij dat dan kennen, resp. menen te kennen en onderwerpen aan wetenschappelijk onderzoek, als zelfs dat leven nog losgelaten moet worden in die vorm, zou dat dan níet met andere symbolen het geval moeten zijn? Want als we voor de keus gesteld worden, nu, dan zouden we toch maar heel vaak aan het eigen leven de voorkeur geven boven welk ander symbool dan ook, om daarover te praten.”

“Daar raakt u een heel merkwaardig iets aan. Want de verschijning van Jezus heeft als eerste mogelijkheid voor verder leven in de hoogste zin van het woord - geestleven of hoe je het noemen wilt - aangeduid dat dit alleen kan door offer van het eigen leven. En hoe dat aanspreekt in ons, dat weet ik niet. Maar ergens moet ik zelf bekennen: ja. Omdat de hele stroomlijning van wat wij om ons heen zien als leven, een constant offer is van het ene aan 't andere.

En ik geloof dat dit de achtergrond is van de Inductie; het zich willen vergroven van de Geest in het tastbare, het zichtbare en het erwaarbare voor die wonderlijke geconcentreerdheid in ons die wij 'ik' noemen.

Dus een grootscheepse geest-informatie die zich niet alleen in de getallen openbaart, maar die als een voltrekking in een menselijke Verschijning bewaarheid heeft dat dit de kern is van de beweging van alle Oer-stof en Oer-verschijning.

Waarop ik zou willen aanhaken dat het ons in zekere zin misschien een offer is om hier op zaterdag-morgen te komen, maar dat het toch een zekere vruchtbaarheid moet hebben voor opheffing naar een niveau, dat ons dan wel weer wat wijzer zal maken voor de volgende¹ keer.'

-o-

1 Dat was op 02-11-63, toen enkele nagelaten notities van Wijnmalen ter sprake kwamen; ze zijn opgenomen in hoofdstuk II.